

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Mihala a členov senátu JUDr. Milana Lipovského a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci proti obžalovanému **L. T.** pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. (zákona číslo 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinných do 31. decembra 2005) na verejnom zasadnutí konanom dňa 6. februára 2008 v Bratislave o odvolaní obžalovaného **L. T.** proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 10. decembra 2007, sp. zn. 2T 5/04, rozhodol

t a k t o :

Podľa § 258 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. por. (zákona číslo 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) **sa** napadnutý rozsudok **z r u š u j e** vo výroku o spôsobe výkonu uloženého trestu odňatia slobody.

Podľa § 259 ods. 3 Tr. por. s použitím § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. (zákona číslo 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinných do 31. decembra 2005) **sa** obžalovaný **L. T.**, narodený 18. februára 1974, na výkon uloženého trestu odňatia slobody **z a r a d' u j e** do III. (tretej) nápravno-výchovnej skupiny.

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 10. decembra 2007, č. k. 2T 5/04-734, bol obžalovaný L. T. uznaný za vinného zo spáchania trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

- v noci z 8. augusta 2000 na 9. augusta 2000 v byte č. X. po predchádzajúcej hádke s opitým poškodeným PhDr. Ľ. F. ohľadne výšky vyplatenej odmeny za sexuálny styk ho fyzicky napadol tým spôsobom, že ho viackrát päťou udrel do tváre a tela, kopal ho do oblasti hrudníka a napokon mu rukami intenzívne tlačil na krk, čím mu spôsobil udusenie zahrdúsením.

Krajský súd za to obžalovanému podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 2 (správne podľa § 35 ods. 3) Tr. zák. uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 14 (štrnásť) rokov, pričom na výkon trestu odňatia slobody ho podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. účinného od 1. januára 2006 zaradil do ústavu s maximálnym stupňom stráženia (z č. I. 732 spisu vyplýva, že uvedený výrok bol takto na hlavnom pojednávaní dňa 10. decembra 2007 vyhlásený, hoci z písomného vyhotovenia rozsudku vyplýva aplikácia spôsobu výkonu trestu odňatia slobody podľa § 39a ods. 2 písm. c/ bez špecifikácie Trestného zákona, resp. označenia jeho účinnosti).

Podľa § 57a ods. 1 Tr. zák. mu uložil trest zákazu pobytu na území mesta Bratislavy na dobu 3 (tri) roky.

Súčasne zrušil výrok o treste právoplatného rozsudku Okresného súdu Bratislava I z 3. decembra 2001, sp. zn. 6 T 23/00, ktorým bol obžalovanému L. T. za skutky, ktoré spáchal dňa 4. mája 1999 a dňa 6. augusta 2000, právne posúdené ako dvojnásobný trestný čin lúpeže spolupáchateľstvom, okrem iného uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere šesť rokov so zaradením do druhej nápravno-výchovnej skupiny.

Proti rozsudku krajského súdu podal odvolanie obžalovaný L. T. ihneď po jeho vyhlásení priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní. Následne ho odôvodnil jednak

vlastným písomným podaním ako aj prostredníctvom ustanoveného obhajcu. Z obsahu odvolacích dôvodov je zrejmé, že odvolaním boli napadnuté výroky o vine aj treste.

V odôvodnení odvolania (ako aj vo svojich predchádzajúcich dvoch odvolaniach voči odsudzujúcim rozsudkom z 11. marca 2005 – č. I. 646 spisu – i z 30. marca 2007 – č. I. 677 spisu) obžalovaný zhodne namietal, že krajský súd ani po zrušení pôvodných rozsudkov Najvyšším súdom Slovenskej republiky a vrátení veci prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, neodstránil rozpory ohľadne času úmrtia poškodeného, v dôsledku čoho sa skutok mohol stať aj v čase jeho umiestnenia v cele predbežného zadržania. Súčasne je tým sťažené vedenie jeho obhajoby, pretože ak nie je určená doba smrti poškodeného, nemôže logicky vysvetliť, kde sa nachádzal, resp. čo robil v čase smrti poškodeného. V ďalšom zotrval na tom, že žalovaného skutku sa nedopustil, poškodeného ani len nepoznal a v jeho byte nikdy nebol. Poukázal na to, že v konaní nebol produkovaný žiadny priamy dôkaz, ktorý by ho zo žalovaného skutku usvedčoval, alebo ktorý by aspoň potvrdzoval jeho prítomnosť v byte poškodeného. Rozhodnutie krajský súd oprel len o nepriame dôkazy, ktorými sú výpovede svedkov J. a P., ktorí sa však v čase skutku na mieste činu nenachádzali, pričom svedok J. svoju výpoveď viac krát menil. Za najdôležitejší dôkaz preukazujúci jeho nevinu považuje plechovkové pivo, ktoré mal obžalovaný podľa výpovede svedka J. v byte poškodeného piť a ktoré bolo pri ohliadke miesta činu aj zaistené na expertízne skúmanie, pričom však na plechovke expertíznym skúmaním nebol zistený odtlačok jeho prstov. Vyjadril názor, že súhrn nepriamych dôkazov v jeho prospech prevyšuje súhrn nepriamych dôkazov v jeho neprospech.

Obhajca obžalovaného v dosiaľ podaných písomných dôvodoch odvolania (posledne zo dňa 10. januára 2008) poukázal na nejasnosti ohľadne času smrti poškodeného, konkrétne na znalecké závery, z ktorých podľa neho vyplýva, že k smrti poškodeného mohlo dôjsť aj 7. augusta 2000. Spochybnil hodnovernosť svedka J. s poukazom na zmenu jeho svedeckých výpovedí, pričom poukázal na závery znalcov z odboru psychiatrie a psychológie, ktorí sa k hodnovernosti uvedeného svedka vyjadrovali. Podľa nich neexistujú žiadne konkrétne metódy, na základe ktorých by sa dalo zistiť, či bola jeho pôvodná výpoveď pravdivá. Ich závery, že konzumácia drog má do určitej miery vplyv na reprodukciu udalostí a že výpovede pod vplyvom drog sú úplne iné, ako bola pôvodná výpoveď svedka J., podľa neho korešpondujú s vyjadrením tohto svedka v tom smere, že uvedenú výpoveď ho naučili pracovníci kriminálky.

Taktiež poukázal na výpoveď svedkyne B., ktorá podľa pôvodnej výpovede počula zvuky zo susedného bytu v noci zo 6. na 7. augusta 2000. Namietal, že táto na hlavnom pojednávaní až na doplňujúcu otázku predsedu senátu, ktorá však nebola zaprotokolovaná, uviedla, že mohlo ísť aj o dátum 9. augusta 2000. Táto svedkyňa pritom bola vypočutá 9. augusta 2000, teda bezprostredne po skutku, a preto si musela zreteľne pamätať, kedy predmetné zvuky počula. V tejto súvislosti navrhol opätovne vypočuť svedkyňu ohľadne uvedených časových súvislostí. Ďalej poukázal na rozpor medzi závermi znalcov z odboru súdneho lekárstva ohľadne otázky času smrti poškodeného, keď MUDr. M. uviedol, že k smrti mohlo dôjsť aj 48 hodín pred pitvou, zatiaľ čo podľa MUDr. L. to bolo 24 hodín pred pitvou. Krajský súd sa napriek tomuto rozporu priklonil k alternatíve, ktorá je pre obžalovaného nepriaznivejšia. Okrem toho poukázal na skutočnosť, že na hlavnom pojednávaní vypovedal MUDr. L. v procesnom postavení svedka, pričom mal byť vypočutý ako znalec. Na záver vyjadril názor, že za danej dôkaznej situácie, keď nebola preukázaná prítomnosť obžalovaného na mieste činu a výpovede svedka J. sú nevierohodné, neexistuje o vine obžalovaného žiadny priamy dôkaz. Preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zrušil a obžalovaného podľa § 226 písm. c/ Tr. por. spod obžaloby oslobodil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací postupujúc v intenciách § 564 ods. 4 teraz účinného Trestného poriadku (zákon č. 301/2005 Z.z. v znení zákona č. 650/2005 Z.z.) v súvislosti s odvolaním obžalovaného, nezistil dôvod na rozhodnutie podľa § 253 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por.; preto v zmysle § 254 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc aj na (prípadné) chyby odvolaním nevytýkané, pričom zistil nasledovné.

Zástupca generálneho prokurátora Slovenskej republiky navrhol na verejnom zasadnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky odvolanie obžalovaného T. ako nedôvodné zamietnuť, pričom poukázal na správnosť skutkových aj právnych záverov napadnutého prvostupňového rozsudku ako aj všetkých jeho výrokov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, pokiaľ ide o výroky rozsudku krajského súdu o vine a treste, dospel k záveru, že krajský súd vykonal dokazovanie v rozsahu

vyžadovanom ustanovením § 2 ods. 5 Tr. por. a vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 6 Tr. por., pričom súčasne nezistil dôvody na doplnenie dokazovania, ani skutočnosti, že by krajský súd vykonal dokazovanie neobjektívne, výlučne v neprospech obžalovaného.

V odôvodnení písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku súd prvého stupňa vyložil, ktoré skutočnosti považoval za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, hodnotiac aj obhajobu obžalovaného. Uviedol, prečo považoval dokazovanie za vyčerpávajúce a dostatočné a tiež akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona.

Keďže písomné odôvodnenie napadnutého rozsudku zodpovedá ustanoveniu § 125 Tr. por. a odvolacie námietky obžalovaného, resp. iné zistené okolnosti nemajú zásadný vplyv na meritum veci, Najvyšší súd Slovenskej republiky v podrobnostiach poukazuje na tam uvedené dôvody, ktoré si osvojuje.

K posúdeniu konania obžalovaného ako trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. odvolací súd považuje za potrebné poukázať (reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného) na nasledujúce skutočnosti.

Najdôležitejším dôkazom pre hodnotenie otázky viny obžalovaného je prvá výpoveď svedka J. z prípravného konania. Ten podrobne opísal priebeh udalostí z noci z 8. na 9. augusta 2000 (presný dátum si síce nepamätal, ale skutočnosť, že ide o uvedený dátum vyplýva z tohto, že vedel, že to bolo v deň, keď bol obžalovaný prepustený zo zadržania, pričom zápisnicou o zadržaní bolo preukázané, že týmto dňom bol práve utorok 8. augusta 2000). V ďalších výpovediach svoju pôvodnú (pre obžalovaného usvedčujúcu) výpoveď poprel, resp. zmenil v prospech obžalovaného – najskôr uviedol, že k zmene výpovede došlo preto, že bol pod vplyvom drog a alkoholu, neskôr zase uviedol, že ho k výpovedi donútili policajti. V tomto smere nie je nezanedbateľnou skutočnosťou, že pri prvom výsluchu bol prítomný obhajca obžalovaného, súčasne znalci z odboru psychológie a psychiatrie hodnotili jeho prvú výpoveď ako hodnovernú, neovplyvnenú žiadnou duševnou poruchou, pričom jeho ďalšie výpovede hodnotili ako vedomú manipuláciu. Bez ohľadu na tieto závery je nevyhnutné konštatovať, že neskoršie výpovede svedka sú vo viacerých smeroch

rozporné (najskôr vedel opísať byt poškodeného v mnohých detailoch, pričom podľa jeho poslednej verzie v byte poškodeného nikdy nebol; pri prvej výpovedi mal len pritakávať na to, čo hovorili policajti, pričom v zápisnici je obsiahnutá aj otázka obhajcu a odpoveď poškodeného, čo nenasvedčuje tomu, že by nevedel čo podpisuje). Dokazovaním nebol zistený žiadny objektívny dôvod zmeny pôvodnej výpovede svedka, tento nemožno zistiť, hoci najpravdepodobnejšia je motivácia svedka pomôcť obžalovanému, nakoľko bolo preukázané, že v čase skutku boli už dlhodobými kamarátmi. Navyše svojej priateľke – svedkyni P. opísal svedok udalosti z inkriminovanej noci obdobne ako vo svojej prvej výpovedi.

Spornou otázkou, ktorá v konaní vznikla, bol čas smrti poškodeného. V uznesení o vznesení obvinenia bola smrť ustálená na dni 7. až 8. augusta 2000, neskôr bol skutok upravený tak, že smrť nastala v dňoch 8. až 9. augusta 2000. Táto skutočnosť je pritom základom obhajoby obžalovaného, ktorý má presvedčivé alibi na noc zo 7. na 8. augusta 2000, nakoľko v tomto čase bol zadržovaný políciou, a teda v tomto čase nemohol skutok spáchať. Ohliadajúci lekár z miesta činu MUDr. B. dňa 9. augusta 2000 o 16.30 hod. určil ako pravdepodobný čas smrti deň 9. augusta 2000 o 1.00 hod., na hlavnom pojednávaní však uviedol, že tento odhad sa opiera o informácie od policajtov o pohybe v dome v inkriminovanú noc, na uvedenej hodine netrval, zotrval však na tom, že k smrti muselo dôjsť najskôr 24 hodín pred ohliadkou (t. j. medzi 8. augustom o 16.30 hod. a 9. augustom o 16.30 hod.), pričom pri svojom závere vychádzal zo stavu tela poškodeného prihliadajúc aj na vonkajšie vplyvy (najmä teplotu v byte).

Súdni lekári vykonávajúci pitvu určili vo svojom znaleckom posudku čas smrti v podstate zhodne, a to tak že k smrti došlo do 24 hodín pred pitvou (t. j. medzi 8. augustom o 18.00 hod. a 9. augustom o 18.00 hod.). Určitú pochybnosť v tejto otázke pritom vzbudilo vyjadrenie znalca MUDr. M., keď na hlavnom pojednávaní pripustil, že k smrti poškodeného mohlo dôjsť aj skôr, a to 48 hodín pred pitvou s vysvetlením, že presný čas smrti nie je možné s určitosťou zistiť. K tomuto rozporu so znaleckým posudkom bol vypočutý znalec MUDr. M. L., ktorý vykonával znalecký posudok spolu s MUDr. M., ktorý zotrval na záveroch znaleckého posudku (teda, že smrť nastala najskôr 24 hodín pred pitvou), pričom vyjadrenie MUDr. M. nevedel vysvetliť.

Vzhľadom na rozpory ohľadne času smrti poškodeného boli vykonané aj dôkazy ohľadne pohybu svedka B. v inkriminovanom čase, nakoľko tento sa s poškodeným stretol v jeho byte dňa 7. augusta 2000. Svedok B. toto stretnutie nepopieral, naopak podrobne ho opísal. Jeho výpoveď potvrdila svedkyňa K., ktorá stretla poškodeného a svedka B. 7. augusta 2000 o 21.30 hod. ako išli dolu po schodoch smerom od bytu poškodeného (teda odchádzali z bytu). Pracovníčka železničnej stanice v Pezinku (svedkyňa G.) uviedla, že o 23.30 hod. vo vestibule telefonoval z automatu nejaký mladý muž, blondák (čo zodpovedá popisu B. a je v súlade s jeho výpoveďou). Jeho výpoveď potvrdila aj jeho priateľka svedkyňa J., ku ktorej po telefonáte zo železničnej stanice prišiel a zotrval u nej celú noc. Uvedenými dôkazmi bolo vylúčené, že by skutok spáchal svedok B. dňa 7. augusta 2000.

Vykonanými dôkazmi v ich súhrne bolo preukázané, že skutok sa stal v noci z 8. na 9. augusta 2000. Pôvodný záver znaleckého posudku, že k smrti poškodeného nedošlo skôr ako 24 hodín pred časom pitvy (teda nemohlo k nej dôjsť v noci zo 7. na 8. augusta 2000) podporil svojou svedeckou výpoveďou aj MUDr. B., ktorý ako prvý z lekárov došiel do kontaktu s telom poškodeného. Takto ustálený čas smrti poškodeného korešponduje s prvou výpoveďou svedka J., ktorý podrobne opísal priebeh večera a noci z 8. na 9. augusta 2000. Pokiaľ ide o jeho ďalšie výpovede, tieto trpia viacerými nedostatkami vo vzťahu k ich pravdivosti. Prítomnosťou obhajcu obvineného pri prvom výsluchu svedka možno vylúčiť, že by priamo na tomto výsluchu bola výpoveď svedka zo strany vyšetrovateľa akýmkoľvek spôsobom vynucovaná. Súčasne je nepravdepodobné, že by obhajca obvineného v prípade zjavnej ovplyvnenosti svedka návykovou látkou pri svojej výpovedi, ktorá je vo vzťahu k obžalovanému výpoveďou usvedčujúcou, takúto skutočnosť nenamietal priamo do zápisnice o výsluchu. To sa však nestalo. Taktiež tvrdenie svedka, že pri výsluchu len prikyvoval na to, čo bolo uvádzané vyšetrovateľom do zápisnice, je neopodstatnená, o opaku – teda, že aktívne vypovedal totiž, svedčí skutočnosť, že mu tu bola položená otázka zo strany obhajcu obvineného, na ktorú aj odpovedal. Nelogické je aj jeho vysvetlenie dôvodu zmeny jeho pôvodnej výpovede pri v poradí druhom výsluchu z prípravného konania, keď ho mali pred výsluchom kontaktovať policajti a žiadať od neho zopakovanie svojej prvej výpovede, aby sa uistili, že si ju pamätá. Svedok uviedol, že im ju zopakoval, následne však pred vyšetrovateľom vypovedal rozporne so skoršou výpoveďou, čo odôvodnil tým, že si ju nepamätá. Ak vedel pôvodnú výpoveď zopakovať policajtom, je nelogické, aby si ju hneď vzápätí nepamätal

pred vyšetrovateľom. Pochybné je aj jeho vysvetlenie, prečo svedkyňa P. uviedol ohľadne skutku svoju prvú verziu jeho priebehu, teda, že sa pred ňou hanbil za to, ako výsluch prebiehal. Pokiaľ ide o jeho poslednú výpoveď z hlavného pojednávania, kde uviedol, že s obžalovaným sa v kritický deň vôbec nestretol, poprel, že by spolu boli u poškodeného na byte ako aj to, že by sa mu obžalovaný priznal s fyzickým násilím voči poškodenému, táto nekorešponduje s jeho pôvodnou výpoveďou v tom zmysle, že pri nej svedok vedel popísať byť poškodeného v súlade so stavom, aký bol zaznamenaný pri ohliadke miesta činu - uviedol, že na stole v obývačke boli dva kusy lubrikačných gelov, v byte bol rozťahnutý viacfarebný gauč, obžalovaný mal popíjať plechovkové pivo, poškodený pritom počas cesty nakúpil aj plechovkové pivo v objeme 0,5 litra bielej farby so zeleným nápisom. Všetky tieto skutočnosti sú skutočne zachytené v rámci fotodokumentácie z ohliadky miesta činu (jedinou, ale v podstate bezvýznamnou odchýlkou vo svedeckej výpovedi je, že na stole v obývačke boli nájdené v skutočnosti 3 ks lubrikačných gelov a nie dva ako uviedol svedok). Uvedené detaily uvádzané svedkom sú takého charakteru, že nie je možné, aby ich svedok vedel opísať bez vlastnej prítomnosti v predmetnom byte. Tieto jednoznačne preukazujú, že svedok v byte poškodeného bol, a v tomto smere vylučujú pravdivosť jeho výpovede z hlavného pojednávania. Súčasne v konaní neboli zistené žiadne skutočnosti nasvedčujúce použitiu akéhokoľvek násillia voči svedkovi zo strany orgánov činných v trestnom konaní.

Z uvedených dôvodov, ktoré len podporujú závery znalcov ohľadne hodnovernosti jednotlivých výpovedí svedka, prvostupňový súd správne vyhodnotil prvú výpoveď svedka J. ako pravdivú, zatiaľ čo všetky jeho ďalšie výpovede za nehodnoverné a dodatočne niekoľkokrát vedome menené v prospech obžalovaného.

Odvolačný súd len na okraj podotýka, že v konaní nebol preukázaný žiadny motív svedka J. zámerne poškodzovať obžalovaného svojou pôvodnou výpoveďou.

Z týchto dôvodov odvolací súd odvolacie námietky obžalovaného ako aj jeho obhajcu vyhodnotil ako nedôvodné. Vykonanie navrhovaného dôkazu - výsluchu svedkyne B. by nemohlo zvrátiť už inými dôkazmi preukázaný skutkový stav.

Z hľadiska subjektívnej stránky (zavinenie) možno konštatovať, že v konaní obžalovaného bol preukázaný priamy úmysel (§ 4 písm. a/ Tr. zák.). Nepříčetnosť

v čase skutku bola u obžalovaného vylúčená, teda mohol rozpoznať nebezpečnosť svojho konania pre spoločnosť, ako aj ovládať svoje konanie. O úmysle usmrtiť poškodeného svedčí charakter zranení poškodeného preukázané súdnoznaleckým posudkom, a z nich zistený mechanizmus ich vzniku (údery do tváre, kopanie do oblasti hrudníka, hrdúsenie).

Pokiaľ ide o výrok napadnutého rozsudku o treste, je potrebné konštatovať, že krajským súdom uložený trest odňatia slobody v hornej polovici trestnej sadzby je primeraný, a to vzhľadom všetky okolnosti daného prípadu, osobu obžalovaného, ako aj s ohľadom na to, že obžalovanému ukladal súhrnný trest odňatia slobody pri súčasnom zrušení výroku o treste právoplatného rozsudku Okresného súdu Bratislava I z 3. decembra 2001, sp. zn. 6 T 23/00, v súlade s ustanovením § 35 ods. 3 Tr. zák.

Naproti tomu je však výrok o spôsobe výkonu uloženého trestu odňatia slobody nesprávny, pričom odporuje základným zásadám trestného práva v tom zmysle, že vždy je nutné použiť jeden zákon (v tomto prípade Trestný zákon) ako celok.

V oboch predchádzajúcich citovaných rozsudkoch súd prvého stupňa aplikoval ustanovenie § 39a ods. 2 písm. c/ Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, ktorým obžalovaného pôvodne na výkon trestu zaradil do najprísnejšej tretej nápravno výchovnej skupiny. Naproti tomu v napadnutom odsudzujúcom rozsudku z 10. decembra 2007, za situácie že opäť aplikoval vo všetkých ostatných výrokoch zákon účinný do 31. decembra 2005, nezákonne obžalovaného na výkon uloženého trestu zaradil do ústavu s maximálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Trestného zákona účinného od 1. januára 2006. V tomto znení bol výrok o spôsobe výkonu trestu odňatia slobody na hlavnom pojednávaní vyhlásený, pričom z dôvodov písomného vyhotovenia rozsudku (č. I. 735 i č. I. 739 spisu) konajúci prvostupňový súd citoval ustanovenie § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. a expresívne aplikoval tretiu nápravno výchovnú skupinu.

Ide o jasnú nepozornosť a disproporciu v postupe konajúceho prvostupňového súdu, pretože je zrejmé, že z hľadiska časovej pôsobnosti trestných zákonov sa trestnosť činu posudzuje podľa zákona účinného v dobe, **keď bol spáchaný**. Podľa neskoršieho zákona sa posudzuje výlučne vtedy, ak je pre páchatela priaznivejší. O druhý z týchto uvádzaných prípadov v posudzovanej veci nejde, čo napokon krajský

súd akceptoval vo všetkých ostatných výrokoch napadnutého rozsudku s výnimkou pertraktovaného výroku o spôsobe výkonu trestu odňatia slobody.

V podstate nejde o pochybenie závažného materiálneho charakteru, nakoľko termíny tretia nápravnovýchovná skupina a maximálny stupeň stráženia sa zhodujú v tom, že ide o prezentovanie najprísnejšej izolácie páchatel'a pred vonkajším svetom v podmienkach nápravnovýchovného zariadenia.

Keďže však došlo k nesprávnej aplikácii Trestného zákona vo výroku, ktorý je oddeliteľnou časťou rozsudku, Najvyšší súd Slovenskej republiky v postupe svojho konania podľa § 258 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil v tejto chybnej časti a sám spôsobom uvedeným v enunciiate rozsudku zaradil obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody do tretej nápravnovýchovnej skupiny, dôsledne aplikujúc zákon číslo 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005.

Nezistiac iné nedostatky napadnutého rozsudku (aj výrok o uloženom treste zákazu pobytu na území mesta Bratislavy na dobu troch rokov je správny a majúci oporu vo vykonanom dokazovaní), rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je príпустný.

V Bratislave dňa 6. februára 2008

JUDr. Ján M i h a l , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: